

Dopfunten som blev blomkruka på familjegraven

Beslutet i medio av 1800-talet att bygga en ny kyrka i Vessige gick ingalunda i enighetens tecken. Av byggnadsformen att döma var den gamla kyrkan en av de allra äldsta i Halland, uppförd redan på 1100-talet. Den hade sannolikt aldrig tillbyggt utan hade kvar sin ursprungliga form, då den efter sju sekler revs. Så skedde 1859.

En ivrig motståndare till rivningen var lantmätaren J.A. Delin, som bodde i Vessige. Han föreslog, att endast en mindre förlängning av den gamla kyrkan erfordrades för att bereda alla kyrkobesökare plats. Men om det genom Kungl. Majestätet ändå befalldes, att en ny kyrka skulle byggas, borde så ske i Sjönevad för att komma mitt i socknen.

Carl Christian Wennerholm i Korndal hade utsetts till auktionsförrättare, när den gamla kyrkans inventarier, blytaket och överblivet virke skulle avyttras. Själv inropade han en del inventarier, bl.a. den gamla dopfunten.

Överdelen, själva skålen, är ovanligt stor med en yttre diameter av 85 och en inre av 67 centimeter. Skälet till denna väl tilltagna storlek var att barnen tidigare sänktes ned i vattnet vid dop. Alltjämt finns denna sed inom en del kyrkor, exempelvis den grekiska.

Foten är huggen i tvenne stenblock. Den nedre delen består av en rund platta, avsmalnande uppåt. En "repstav" markerar övergången till skaftet eller pelaren i form av en cylinder, som också avslutas med en repstav. I sin helhet kan dopfunten liknas vid en kalk.

Carl (Christian) kom att använda den vida skålen som en ovanlig blomsterkruka på familjegraven där hans föräldrar vilar och där också Hugo begravs 1940.

Underdelen, således foten med det cylinderformade skaftet, gick ett mera pietetslöst öde tillmötes. Den placerades i Korndals trädgård som piedestal med en gjuten järnkruka ovanpå.

Några år före Hugos bortgång återlämnades dopfunten till församlingen och placerades i kyrkans långhus. Året var 1936. En ny tid hade kommit att intressera sig för och värdesätta den gamla klenoden. Kanske gjorde Carl (Christian) en omedveten välgärning genom att ropa in och därmed rädda en av de få relikerna från den gamla kyrkan. Många generationer vessigebor hade förvisso döpts i denna medeltida dopfunt av grå, gotländsk kalksten.

